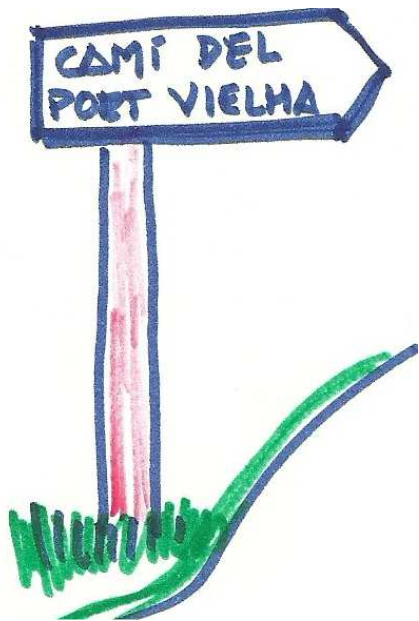

Búnker 08

Histories de la Maria i la seva família

Un bon dia pel matí la mare va anar a despertar a la Maria.

-Maria, desperta't!!!- digué la mare dolçament.

La Maria va apartar la seva mare amb el braç i es va tornar a adormir.

-Maria!!!- Repetí la mare

-Ja vinc!!!- Respongué mig adormida encara la Maria.

La Maria es va aixecar del llit i va anar a esmorzar.

Quant va haver acabat d'esmorzar va tornar a la seva habitació, ja tenia la roba preparada, es va vestir, es va rentar i va anar a posar-se les botes d'anar a caminar i van pujar al cotxe.

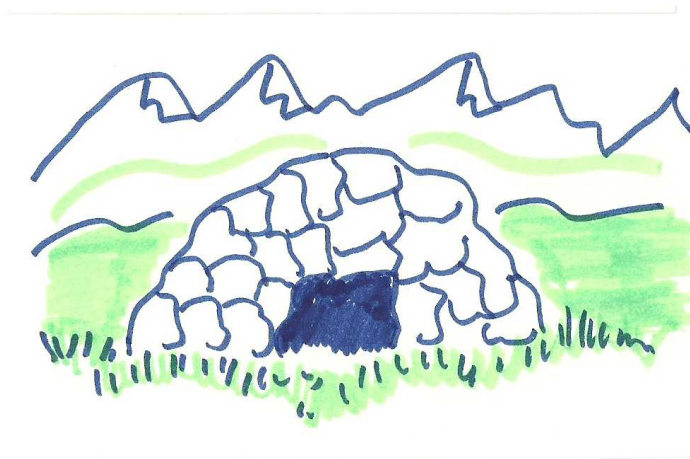
-On anem mama?- Preguntà en Joan que ja estava ansiós per anar a caminar.

-Anem al Tuc de Vielha- respongué.

Quant varen arribar van agafar les motxilles i van començar a caminar.

Després de molta estona de caminar varen veure una pila de roques molt ven col·locades en Joan i la Maria s'hi van acostar.

-És un *búnker*!- Exclamaren la Maria i en Joan- Podem entrar-hi?!- Preguntaren els dos emocionats.

-D'acord però no toqueu res.- Respongué la mare.

-Mira, també hi ha uns caus de metralladores!

Els dos petits varen entrar-hi i en varen sortir emocionats.

-Es de la guerra civil oi papa?- Preguntà en Joan cridant.

-Sí fill.-

-L'avi Josep hi va anar oi?- Preguntà la Maria

-Sí, hi va anar l'avi Josep i el Besavi Antoni- Respongué el Pare.

Tots varen seguir caminant.

Al cap d'una estona varen parar-se a descansar.

-Mira allà hi ha un altre *búnker*!- Exclamà la mare.

-On?- Preguntaren la Maria i en Joan.

-Veus aquell turonet entremig de les muntanyes?-digué la mare.

-Sí! Ja el veig!- Respongué la Maria.- Quina bona vista que tens mama!!

Varen seguir caminant durant un parell d'hores i van arribar al port de Vielha.

-Mira! Un altre *búnker*!- Cridà la Maria.

-És veritat!- Afirmà en Joan.

El pare i la mare no els hi varen deixar entrar.

-Però per què no hi podem entrar?!-- Preguntaren els dos tristos.

-Perquè ja heu entrat a l'altre, està molt lluny i no podem perdre temps que la boira se'ns acosta!- Respongué la mare preocupada.

-Tranquil·la que no plourà fins d'aquí unes hores- L'animà el pare.

Quan varen arribar al port de Vielha van descansar una estona i continuaren caminant. Després de caminar una estona més, varen veure un altre *búnker*.

-Mira, un altre Búnker!- Exclamà la Maria.

-Un altre? - Preguntaren tots a la vegada.

-Sí...

Varen seguir caminant i al final arribaren al cim.

-Ja hem arribat!- Celebrà en Joan satisfet.

-Si, i també hi ha un altre *búnker*!- Digué el pare.

-Ostres quants *búnkers* hi ha de la guerra civil!- Cridà la Maria.

-Mengem alguna cosa i marxem- Digué la mare.

-Per què? - Pregunta el pare.

-Perquè comença a tronar

La família menjà alguna cosa i començà a baixar avall.

Quant arribaren una mica abans del primer *búnker* que havien trobat pujant començà a ploure, més tard començaren a caure llamps i trons.

Baixaren corren i quant arribaren al primer *búnker* una boira espessa començà a envair el terreny d'alta muntanya en el que estaven.

-I què farem ara? - Preguntà la família nerviosa.

-Mira des d'aquí es pot veure una mica el primer *búnker*!- exclamà en Joan content.

-Hi ha tanta boira que ni es veuen els caus de metralladores.-Digué la mare una mica preocupada.

Tota la família començà a córrer fins el *búnker* i s'amagaren a dintre.

-Estarem molta estona aquí a dintre mama?- Preguntà la Maria.

-No ho sé...- Digué se mare preocupada.

-Ens esperarem fins que passi la tempesta i si no para haurem de passar la nit aquí a dintre.- Explicà el pare.

Va passar una hora però la tempesta no amainava.

-Ens haurem de quedar aquí perquè ja es massa tard per tornar a casa- Digué en Joan que ja desitjava passar una gran aventura.

-Per "sopar" menjaren unes galetes i fruits secs, va dir el pare.

Tots agafaren les jaquetes que duien a la motxilla i es taparen per no tenir fred.

Cap allà a les dotze tots dormien menys la Maria que quant finalment anava a repenjar-se a la paret.

"pof"!!!

Alguna cosa li havia caigut al costat del braç.

La Maria es va aixecar del terra i va veure que a la paret hi havia un forat.

Ella s'ho mirà sorpresa,
s'acostà al forat i va
descobrir que era un lloc
secret per guardar-hi coses.

A dintre d'aquell forat hi
havia un diari, un tinter i una
ploma d'escriure i unes fotos
antigues.

A les fotos hi sortia una noia molt bonica i un noi jove i
alt.

La Maria agafà el diari i l'obrí per una pagina a l'atzar, i
començà a llegir aquella pagina amb atenció:

Dia 23 dintre del Búnker 08.

*Cada dia que passo aquí a dintre em sento més sol. Trobo a faltar a l' Anna i a
la meua família.*

Encara no sé ni perquè estic aquí, em trobo malament.

La majoria dels meus amics han mort per culpa d'aquesta guerra tan absurda.

Nomes quedem en Josep Alemà i jo a dintre d'aquest búnker tant petit.

*Si jo no sobrevisc, i si en algun dia del futur algun familiar meu llegeix això:
he enterrat l' anell de l' Anna dintre d' una caixa sota terra en els caus de
metralladores.*

A la Maria se li va acudir la idea més esbojarrada de la seva vida:

Anar a buscar l'anell de l'Anna als caus de metralladores. Però no hi pensava anar sola.

Va despertar a en Joan.

-Joan! Joan! Despertat!- Digué en veu suau la Maria.

En Joan es va despertar.

-Què vols?- Preguntà en Joan mig adormit encara.

-Desperta't!

La Maria li ensenyà a en Joan el diari i li va fer llegir. En Joan mirà a la Maria i li preguntà:

-Estàs pensant el mateix que jo?

-Em sembla que si- Respongué.

-però és una mica perillós no?- Preguntà en Joan -Hi ha tempesta...

-Però ara ja no n'hi ha! Només plou!

-D'acord, anem!

Els dos germans s' aixecaren i començaren a caminar per les afores del Búnker08.

-Mira ja es veuen els caus de metralladores!- cridà la Maria emocionada -Corre Joan!

Els dos nens començaren a córrer cap a els caus de metralladores, i quan arribaren buscaren l'anell.

-Mira Maria!- crida en Joan -Aquí a sota hi ha alguna cosa dura!

Els dos es posaren a cavar la terra.

-Una capsa!- Cridaren els dos a cor.

La Maria agafà la capsa i l'obrí.

Els dos quedaren sorpresos.

-És veritat el diari deia la veritat! El diari deia la veritat!

A dins d'aquella capsa hi havia un anell d'or amb un diamant incrustat, era molt bonic.

(Bum, bum, bum, bum, bum, . . .)

-Què és aquest soroll?...- Preguntà la Maria preocupada.

-No ho sé...

-Cada vegada és més a prop...

De sobte es va sentir una veu greu i estrident que els va espantar:

-QUI HI HA AQUÍ DINS?- Preguntà la veu estrident.

Aparegueren uns soldats armats a les entrades dels caus de metralladores.

-QUI SOU VOSALTRES DOS?- Preguntà el capità amb la mateixa veu estrident.- DISPAREU SOLDATS!- Ordenà el capità.

Pum! pum! pum! pum! . . .

La Maria es despertà de sobte suada i espantada.

-Uf... Nomes era un malson...- Pensà la Maria.

L'endemà tota la família es despertà i baixaren avall.

La Maria duran tot el camí se'l passà explicant la història que li havia passat durant la nit.

Fi